

ת"פ 27328/03/16 - מדינת ישראל נגד איברהים אל עביד

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 27328-03-16 מדינת ישראל נ' אל עביד(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת מיכל ברנט
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

איברהים אל עביד (עציר)

הנאשם

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד ינאי גורני

ב"כ הנאשם עו"ד נעאמנה

הנאשם הובא על ידי שב"ס

גזר דין

1. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירות הבאות:

שוד, עבירה לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); תקיפה לשם גניבה, עבירה לפי סעיף 381(א)(2) רישא לחוק; ניסיון דרישת נכס באיומים, עבירה לפי סעיף 404 רישא בתוספת סעיף 25 לחוק; ניסיון שוד, עבירה לפי סעיף 403 רישא לחוק וגניבה, עבירה לפי סעיף 384 לחוק.

2. כתב האישום נושא חמישה אישומים:

על פי עובדות **האישום הראשון**, ביום 24.2.16 הגיח הנאשם מסמטה סמוכה לזו בה ישב המתלונן שהיה באותה עת בן 18 שנים ומחצה, ובעודו משוחח בטלפון הסלולארי שלו נטל הנאשם בכוח את הטלפון מידיו של המתלונן ועזב את המקום.

על פי עובדות **האישום השני**, ביום 6.2.16 ישבו שלושה קטינים בני 16 וחצי שנים לערך במסעדה ברמלה. הנאשם פנה אל השלושה וביקש מאחד מן הקטינים לגשת אליו. אותו קטין חשש שהנאשם יגנוב את הטלפון הסלולארי שלו לאור היכרותו עם הנאשם וניסה להעביר בהיחבא את הטלפון שלו לאחד הקטינים האחרים. הנאשם הבחין בכך, אמר לקטין כי עשה טעות, אחז בידו של הקטין בניגוד לרצונו, אחז בצווארו של הקטין באופן מאיים והוביל אותו אל סמטה

עמוד 1

סמוכה, שם נטל ממנו בניגוד לרצונו את הטלפון שלו והתרה בו לבל יספר לאחרים על שאירע.

על פי עובדות **האישום השלישי**, ביום 13.2.16, בסמוך לשעה 01:00, שהו שלושה קטינים, האחד בן 15 וחצי ושניים נוספים בני 16 וחצי בגן פלד ברמלה. הנאשם ניסה לקבל לידיו את הטלפון של אחד הקטינים ולשם כך הפחיד אותו והתנהג בצורה מאיימת אולם אותו קטין השליך את הטלפון הסלולארי ולפיכך הנאשם לא הצליח לקבלו לידיו ועזב את המקום.

על פי עובדות **האישום הרביעי**, ביום 23.2.16 בסמוך לשעה 14:00, סימו שלושה קטינים בני 14 וחצי שנים לערך את לימודיהם וצעדו חזרה לביתם. הנאשם ניגש אליהם במפתיע מאחור, אחז באפו ואוזנו של אחד הקטינים ודרש ממנו את הטלפון הסלולארי שלו. מאחר והטלפון הסלולארי של אותו קטין לא היה ברשותו, הורה לו הנאשם ללכת לביתו ולהביאו, וליווה אותו לאורך כל הדרך לבית הקטין. הקטין עלה לביתו ודיווח על כך מידית למורה שלו ולאמו.

על פי עובדות **האישום החמישי**, ביום 6.2.16 בשעה 01:00 לערך, ברמלה, ניגש הנאשם אל המתלונן וביקש ממנו לבצע שיחת טלפון על מנת להזמין מונית.

המתלונן מסר לנאשם את הטלפון הסלולארי שלו, הנאשם התקשר לתחנת מוניות והזמין מונית. עם סיום השיחה המשיך הנאשם להחזיק בטלפון ולא השיבו למתלונן.

3. במסגרת הראיות לעונש הגישה ב"כ המאשימה את המסמכים הבאים:

רישום פלילי של הנאשם הכולל שתי הרשעות קודמות- האחת משנת 2014 בעבירות רכוש ואלימות בגין נדון ל - 17 חודשי מאסר בפועל והשניה בגין עבירות רכוש בגין נדון ל - 6 חודשי מאסר מצטברים למאסר שריצה באותה עת.

כן הוגש גזר דין בת.פ. 17310-02-14 (בית משפט השלום ברמלה) במסגרתו הושתו על הנאשם 8 חודשי מאסר על תנאי שהינם ברי הפעלה וכן התחייבות בסכום של 5,000 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע שאף היא בת הפעלה.

4. ב"כ המאשימה טענה כי הנאשם עבר את העבירות שבעה חודשים לאחר שהשתחרר ממאסר קודם. הנאשם אמנם צעיר, בן 22 שנים, אך עשה לעצמו דרך חיים של ממש בביצוע עבירות רכוש ואלימות בגין הוא עומד לדין. הנאשם איתר סביבו קרבות פוטנציאלים, צעירים, קטינים, חלקם כבני 15, 16, ו-17 שנים, חלקם לבד, חלקם בחבורה, לשם השגת רכושם - הטלפון הסלולארי שלהם, ולא בחל בשימוש באלימות על מנת להשיגם. הערך המוגן הוא בטחון הציבור, שלום הציבור, שמירה על גופו של אדם, קניינו וכבודו. הנאשם מהווה סכנה ממשית לכל צעיר ממנו או קטין עובר דרך במרחב הציבורי. לעבירות קדם תכנון. מדובר במי שביצע את העבירות באופן רציוניסטי,

תוך בחירה מושכלת של קורבנותיו. הנזק הצפוי היה עלול להיות משמעותי שכן הכול תלוי בתגובת הקרבן הנתפס לאלימות, ללא הכנה נפשית, בטבורה של עיר. הנאשם לא בחל באפשרות לפגוע גם פגיעה פיזית, ובחלק המקרים אכן כך קרה. מעשיו של הנאשם בוצעו במשך שלושה שבועות, חלקם באותו יום. עברו הפלילי של הנאשם מעיד על הסיכון ממנו שכן מדובר במי שבכתב האישום הקודם הורשע בעבירות דומות לחלוטין. גם שם הופעל מאסר על תנאי. מדובר במי שריצה מאסר בגין אותם מעשים, ולא פחות משבעה חודשים מתום המאסר, כשחרב המאסר על תנאי מונפת מעל ראשו כמו ההתחייבות עליה חתם להימנע מעבירה, המשיך באורח החיים העברייני אותו אימץ.

ב"כ המאשימה עתרה לקבוע מתחם המתייחס למכלול האירועים על אף שלטעמה אין המדובר באירוע עברייני נמשך, הנע בין ארבע לשש וחצי שנות מאסר, לגזור עונשו של הנאשם במרכז המתחם, להפעיל את המאסר המותנה באופן מצטבר למאסר שייגזר על הנאשם, להפעיל את ההתחייבות, ולהשית על הנאשם מאסר מותנה, קנס ופיצוי קורבנות העבירה.

5. ב"כ הנאשם טען כי יש לזקוף לזכותו של הנאשם את בחירתו להודות במיוחס לו בטרם שמיעת ההוכחות, הודיה שחסכה זמן שיפוטי ואת הצורך בהעדת המתלוננים, את הקשיים הראייתיים שהובילו להסדר, ואת הבעת החרטה האמיתית הגלומה בעצם ההודיה.

עוד טען ב"כ הנאשם כי למרות שבאישום הראשון הנאשם הורשע בעבירה של שוד, הרי שלא היה שימוש בנשק קר או חם אלא נטילה בכוח של הטלפון הנייד. באישום השני רכיב האלימות בא לידי ביטוי באחיזה בצווארו של המתלונן, באישום השלישי הנאשם התנהג בצורה מאיימת, ובאישום הרביעי הנאשם אחז באפו ובאוזניו של המתלונן.

לדידו, לא מדובר באלימות ברף חומרה גבוה, לביצוע העבירות לא קדם תכנון, מדובר בנאשם צעיר אשר סובל מבעיה של התמכרות לאלכוהול וסמים. לנאשם נסיבות אישיות קשות. הוא בן למשפחה מרובת ילדים מרקע סוציו אקונומי לא קל, גדל בתנאי עזובה רגשית וכלכלית ובסביבה בעיתית.

ב"כ הנאשם עתר להשית על הנאשם תקופת מאסר קצרה לאור התגייסות משפחתו לסייע לו ועל מנת שיחל בהליך שיקומי.

הנאשם בדברו האחרון הביע צער על פגיעתו במתלוננים, והביע תקווה כי בתקופת המאסר ייגמל מאלכוהול וסמים.

6. לתמיכה בעמדתה העונשית הגישה ב"כ המאשימה את פסקי הדין המפורטים להלן:

בע"פ 6378/11 **בסול נ' מדינת ישראל** נדון ערעורו של המערער אשר הורשע בעבירה של שוד לפי סעיף 402(א) והפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין. המערער תלש מידה של המתלוננת

מכשיר טלפון סלולארי וברח משוטרים שהגיעו לעצרו ונדון ל - 27 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט העליון קבע בהאי לישנא:

" העונש שהוטל אינו קל. עם זאת לא ראוינו הצדקה להתערב בו. העונש שהוטל לא רק בגין מעשה השוד אלא גם בגין בריחתו של המעורר מהמשטרה. למעורר עבר פלילי, וכפי שראינו הוא ביצע כבד עבירה הנוגעת למכשירי סלולאריים. מעבר לכל אלה מותר לבית המשפט להביא בחשבון כי עבירה מסוימת הופכת למכת מדינה".

ובע"פ 8627/14 **דביר נ' מדינת ישראל** נדון ערעורו של המערער אשר הורשע בחמישה מעשי שוד של טלפונים סלולאריים מקטינים ונדון ל - 36 חודשי מאסר בפועל, אלא שבניגוד לענייננו, המערער הורשע בעבירה על סעיף 402(ב).

בית המשפט העליון מפי כבוד השופט עמית פסק כי:

"חטיפת טלפונים סלולאריים מידהים של אזרחים תמימים הפכה ל"מכת מדינה". על חומרת העבירה עמד חברי השופט א' שהם בע"פ 588/13 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] בפסקה 14 (27.8.2013):

"למרבה הצער, הפכו, בתקופה האחרונה, מעשי השוד ובעיקר ככל שמדובר בשוד של מכשירים סלולאריים יקרי ערך, לתופעה שניתן להגדירה כ'מכת מדינה', כאשר חדשות לבקרים מדווחים אנו על תקיפה של קורבנות חסרי הגנה, על-ידי שודדים אלימים וחסרי מעצורים, המבקשים לשדוד את רכושם ולזכות ברווח כספי קל וזמין ... מעבר להיבט הכספי והכלכלי של התופעה, יש ליתן את הדעת לפגיעות הפיזיות, ולא פחות חמור מכך, לפגיעות הנפשיות הנגרמות לקורבנות העבירה, בצד הפגיעה בשלומם ובטחונם של הציבור בכללותו" (שם, בפסקה 14).

גניבה ושוד של טלפון סלולארי אינם כגניבה ושוד של כסף או של חפץ אחר. הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולארי טמון סיפור חייו של האדם בהאידיא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי - תמונות של עצמו ושל יקיריו, כתובות ומספרי טלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי תזכורות ולוח שנה, ועוד. לא כל אדם מגבה את תוכן המכשיר "בענן" ושחזור הפרטים לעיתים אינו אפשרי ולעיתים כרוך במשאבי זמן וממון.

בין אם הדבר רצוי ובין אם לאו, לא ניתן להתכחש למעמד שתפס הסמארטפון בחיי חלקים נכבדים בציבור. כאמור, הסמארטפון משמש גם כמחשב, גם כמצלמה, גם כטלפון ועוד פונקציות רבות, בגינם נתפס המכשיר בעיני רבים ל"צינור" אל העולם שבחוץ, ואף לפלטפורמה באמצעותה אנשים מנהלים מערכות יחסים חברתיות. מכאן הקשר העמוק, לעיתים עד כדי תלות, בין בעל המכשיר לסמארטפון שלו. לא יפלא כי מחקרים עדכניים מלמדים כי חלקים ניכרים באוכלוסייה סובלים מרמות משתנות של חרדה מאובדן המגע עם הטלפון הסלולארי, מהפחד שלא להיות זמין. התופעה מוכרת כיום כ"נומופוביה" ("No-Mobile-Phone Phobia"), וזכתה כבר לערך ב"ויקיפדיה". גם אם אין הדברים מגיעים כדי פוביה או חרדה כהגדרתם ב-DSM (ספר האבחנות הפסיכיאטריות האמריקאיות), יש להכיר בכך שאובדן טלפון סלולארי, על אחת כמה וכמה גניבה של טלפון סלולארי, עשויה לגרום לקורבן תופעות של אי שקט ודחק.

נוסף על אובדן הנגישות והחרדה המתלווה לכך, גניבת טלפון סלולרי מהווה גם חדירה למתחם פרטי ביותר של האדם. הסמארטפון הוא מעין כספת ניידת המכילה תמונות, לעיתים תמונות רגישות, התכתבויות אישיות ומידע פרטי, ולעיתים אף סודי, אשר מעצימים את החרדה מן הגניבה. מרבית המכשירים הסלולריים הנמכרים כיום, הינם "מכשירים חכמים", שמהווים לרוב גם שער כניסה לשלל נכסיו הדיגיטליים של האדם - חשבון דואר אלקטרוני, חשבון פייסבוק ורשתות חברתיות נוספות, אפליקציות עם גישה לחשבון הבנק וכיוצא באלה. ההתקדמות הטכנולוגית מן העת האחרונה, אף הופכת את המכשיר הסלולרי לאמצעי תשלום המכונה "ארנק דיגיטלי", אשר מחליף בהדרגה את כרטיסי האשראי הקשיחים. גם בהנחה שהגנב הישראלי הממוצע אינו מעוניין בתוכנו של המכשיר הסלולרי, די בידיעה כי הגניבה עלולה להביא גם לסחיטה או להפצת מידע ותוכן אישי ורגיש, כדי להעצים את החרדה ואת תחושת אבדן השליטה של קרבן הגניבה.

אמרנו דברים שאמרנו כדי להצביע על כך שאין לראות בגניבה ובשוד של טלפון סלולרי עבירת רכוש "רגילה", ומכאן מגמת ההחמרה בענישה בעבירות אלה.

7. דין והכרעה:

לא אחת נקבע כי עבירת השוד טומנת בחובה פן אלים ורכושי. העונש הקבוע לצידה של העבירה מלמד על החומרה שבה ראה המחוקק את חומרתה של עבירה זו. על החומרה בעבירת השוד עמד כב' המשנה לנשיאה, השופט רובינשטיין בע"פ 8660/10 פלוני נ' מדינת ישראל, מיום 17/05/11 (פורסם בנבו):

" עבירת השוד מחייבת, על פי רוב וככלל, מאסר מאחורי סורג ובריח; היא מאגדת בקרבה את הפן האלים עם הפן הרכושי, ויש בה איום מובנה לגופו, לכבודו לקניינו של הקרבן, זכויותיו החוקתיות הבסיסיות..."

בפסק דין נוסף שניתן באותו יום 17.5.2011 בע"פ 5901/10, גולקו נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) חזר בית המשפט העליון וקבע:

"כבר נשפכו דיואות רבים על חומרתה של עבירת השוד, המצדיקה ככלל עונש מאסר מאחורי סורג ובריח. לא כל שכן כשהיא נעברת בצירוף נשק ("קר" במקרה דנא), ובנסיבות חמורות. ביטחונם האישי של עוברי אורח הוא יעוד מרכזי של בתי המשפט, ועליהם לעמוד בו, וליתן ידם להנחלת התחושה כי היורד לביטחונם, לכבודם ולרכושם של בני אנוש אחרים, דינו מאסר משמעותי. כך נעשה כאן..."

ענישה מושפעת בכללותה משיקולי הרתעה, מניעה וגמול, על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בעבירות שהן בבחינת "מכת מדינה". על בית המשפט מוטלת החובה לערוך את האיזון בין האינטרסים השונים. בין מכלול השיקולים יש לשקול נסיבות ביצוע העבירות, חומרתן, נפיצותן ותדירות ביצוען, השפעתן על כלל החברה וההשלכות היכולות להיגרם מהן, כגון מידת הפגיעה בביטחון הציבור, והפחד שמעשים אלה נוטעים בלבו של אדם מן הישוב. עוד מושפעת הענישה מהנסיבות האישיות של מבצע העבירות, גילו, עברו הפלילי, שיקולי שיקום

ועוד. (ראה לעניין זה ע"פ 4890/01 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נו(1), 594).

העיקרון המנחה בגזירת העונש, הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירה בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם המסוים העומד לדין, לבין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. השיקולים לבחינת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה הם הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה, ונסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאשר בית המשפט רשאי לשקול נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה לשם קביעת העונש ההולם.

מתחם העונש ההולם

בהתאם לסעיף 40ג. לחוק, מתחם העונש ההולם לכל "מעשה עבירה" יקבע בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

במקרה נושא כתב האישום, המעשים כוונו כלפי "טרף קל", קרבנות קטינים וצעירים אשר הנאשם סבר כי יתפתו לבקשה ואף לא יתנגדו. במעשים אלה יש כדי לפגוע באופן ממשי בתחושת הביטחון של הקטינים והצעירים, בתומם ובנכונותם לסייע לזולת. כמו כן, עלולים מעשים אלה להתדרדר עד מהרה לכדי סכנה ממשית.

בנוסף לכך, המדובר במכשירי טלפון ניידים יקרים בהם מאוחסן מידע אישי רב

ובתופעה מדאיגה ונפוצה של גניבת טלפונים ניידים. ביחס לעבירת שוד טלפונים ניידים נקבע כי מדובר ב"מכת מדינה" המחייבת החמרה (ראו ע"פ 5356/13 ספי נגד מדינת ישראל; ע"פ 6378/11 בסול נ' מדינת ישראל; ע"פ 3683/12 צגוקי נ' מדינת ישראל; ע"פ 3160/12 כריסטיאן נ' מדינת ישראל; ע"פ 5535/12 כאברי נ' מדינת ישראל; ע"פ 588/13 פלוני נ' מדינת ישראל.).

בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה, בערכים המוגנים וברמת הענישה הנהוגה, הנני קובעת כי מתחם הענישה נע בין 24 ל - 48 חודשי מאסר בפועל.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, אלה הרלבנטיות והמנויות בסעיף

40א. לחוק העונשין, יש להתחשב לקולא בהודאה ולקחת האחריות, היותו של הנאשם צעיר והעובדה שהמעשים בוצעו ללא נקיטת אלימות פיזית חמורה.

לחומרא יש לזקוף לחובת הנאשם את עברו הפלילי ואת העובדה כי עבירות אלה בוצעו שבעה חודשים לאחר שחרורו ממאסר אותו ריצה בגין עבירות דומות (איומים- שתי עבירות, דרישה באיומים של רכוש, גניבה- שתי

עבירות, ותקיפה כדי לגנוב- שתי עבירות), וכשמאסר על תנאי בר הפעלה מרחף מעל ראשו ואינו מרתיעו מביצוע העבירות. עבירות אלה בגין ריצה הנאשם מאסר בוצעו כלפי קטינים מהם ביקש הנאשם לבצע שיחות טלפון ממכשירי הטלפון הניידים שלהם, הפריד את כרטיסי הסיים מן המכשירים ונטל את המכשירים תוך שאיים על הקטינים לבל יגלו זהותו, ביצע בהם מעשי אלימות כדי למנוע התנגדות לגניבה ולמנוע תלונה למשטרה.

8. לאור האמור הנני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 28 חודשי מאסר בפועל שמנינם מיום מעצרו 25.2.16.

ב. הנני מורה על הפעלת המאסר המותנה מתיק פלילי 17310-02-14 (בית משפט השלום ברמלה), מאסר מותנה בן 8 חודשים אשר 6 חודשים מתוכו ירצו במצטבר לעונש שהושת עליו בתיק זה וחודשיים באופן חופף. בסך הכל ירצה הנאשם 34 חודשי מאסר בפועל.

ג. 10 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מתום ריצוי מאסרו לא יעבור הנאשם עבירת אלימות או רכוש מסוג פשע.

ד. אני מחייבת את הנאשם לפצות את המתלוננים באישומים הראשון, השני והחמישי בסך 1,500 ₪ לכל אחד מהמתלוננים.

ה. הנני מורה על הפעלת ההתחייבות להימנע מעבירה על סך 5,000 ₪ עליה חתם הנאשם בת.פ. 17310-02-14 (בית משפט השלום ברמלה).

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ז' סיוון תשע"ז, 01 יוני 2017, במעמד הצדדים.